

Deridin tekst “Struktura, znak i igra u diskursu humanističkih nauka” predstavlja interpretaciju, tačnije dekonstrukciju Klod Levi-Strosovog mišljenja strukture i strukturalnosti kao načina mišljenja koji je Levi-Stros primenjivao na području etnologije i antropologije. Prethodno rečeno podrazumeva bar tri momenta koje je prethodno nužno istaći.

Prvi momenat. Sam Derida se smatra “ocem” dekonstrukcije i obično se drži misliocem koji pripada postmoderni ili postrukturalizmu. Sa one strane “nalepnica” postrukturalizma ili postmoderne koje malo toga znače, dekonstrukcija, kao Deridin način mišljenja, nije ništa drugo do specifičan način čitanja. Dekonstrukcija bi bila, ničeanski rečeno, lagano čitanje, u smislu pažljivog čitanja koje ima sluha za sve prelaze koje čini tekst, čitanje koje dopušta samom tekstu da pokaže unutrašnje protivrečnosti kojima se zapravo sam i kreće. Dakle, dekonstrukcija nije nikakvo učenje koje se može razumeti preko skupa nekakvih teza. Čak i kada bi se moglo uopštiti ono što Derida radi čitajući čitav niz tekstova, to bi bilo obavezujuće samo u onoj meri u kojoj bi bilo “primenjeno” na čitanje nekog drugog teksta, a samim tim se pokazalo i kao izmešeteno i različito o početnih opštih postavki. Izvan čitanja i izvan teksta nema dekonstrukcije kao onoga što je Deridin način mišljenja

Dekonstrukcije ima samo kao specifičnog čitanja koje se otvara za unutrašnje aporije teksta. Aporija, kao što je poznato, bukvalno znači bespuće, nemanje-puta. Aporija, kao što je takođe znamo, međutim, ne označava kraj mišljenja jer mišljenje nema više gde da hodi, već upravo mišljenje *počinje* onda kada nema više puta napred. Upravo kada načini mišljenja kojima se “služimo” posustaju, tj.